No. 107. 1844.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 4 September.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

WEENEN, den 24. Augustus. Van de Turksche grenzen heeft men weder klagten van wreedheden door fanatieke Turken, welke zich in het stadje Belina, in Bosniën, vernieuwd hebben. De ongeloovigen (de Christenen) zijn steeds het voorwerp van hunnen haat en van hunne vervolging.

PRESBURG, den 14. Augustus. De jongste zittingen van onzen Hongaarschen Bondsdag hebben een zoo ergerlijk tooneel opgeleverd, dat men er in onze parlementaire geschiedenis te vergeefs eene vroeger voorbeeld van zou zoeken. Te midden van in de tweede kamer gevoerd wordende debatten over een onderwerp van weinig gewigt, heeft een der afgevaardigden, de heer *Jozipowich* landgraaf van Turopolya, een ultra-liberaal, wegens zijne ontzettende stem bijgenaamd de Stentor van de nationale vergadering, uit al de magt zijner krachtvolle longen uitgeroepen: Welnu mijne Heeren, zoo het gouvernement weigert ons te hulp te komen, zoo moeten wij, kort en goed tot eenen opstand komen, dit is het eenige middel. Laat ons de handen aan het werk slaan.

De voorzitter heeft de debatten oogenblikkelijk geschorst; proces-verbaal doen maken van de gesprokene woorden en de zitting opgeheven.

AUGSBURG, den 25. Augustus. Uit Ulm wordt de bijzonderheid gemeld, dat zekere *Enderle*, welke te Widlingen gevangen zat, als beschuldigd aan den schout te Dorndorf eenen moord gepleegd te hebben, en die de zucht om zijn huis en gezin weder te zien niet kunnende weerstaan, uit zijne gevangenis ontvlugt was, vrijwillig daarin is teruggekeerd. Hij had bij zijne vlugt een briefje aan den cipier achtergelaten, waarin hij hem verzocht, geen gerucht te willen maken, want dat hij den volgenden morgen vroeg terug zou zijn en hierin heeft hij woord gehouden. Hij beweert aan den moord onschuldig te wezen, en misschien getuigt zijne handelwijs van vertrouwen op die onschuld en op zijne regters.

— Zeker dagblad verhaalt de volgende anekdote: Onlangs reisden twee pruissische grondbezitters naar Polen. Toen zij aan den russisch-poolschen slagboom kwamen, ging een hunner naar binnen, ten einde de passen te laten viseren.

Aldra kwam hij met alle kenteekenen van groote verbazing terug, en gaf zijn reisgenoot te kennen, dat de reviseur de passen niet wilde teekenen noch den slagboom openen, omdat de zon nog niet opgegaan was, en dat, hoewel deze hoog aan den hemel stond. « Wat nu te beginnen?" ging hij voort. — « Dat is zeer eenvoudig," hervatte de ander, die hier meer geweest was. « Hebt gij een gulden bij de hand, dan kunt gij de zon spoedig laten opgaan." — De zaak werd vereffend, en de reizigers togen verder.

ENGELAND.

— Volgens den *Mornings-Post*, heeft het gouvernement het voorstel van den Kapt. *Warner* nopens zijn, vernielingsvoorwerp aangenomen, en zal die heer in tegenwoordigheid van 4 hoofd-officieren van de marine eene nieuwe proeve met zijne uitvinding doen.

— Den 22. dezer zijn in het graafschap Stafford, in het dorp Little Madely, twee stoomketels der ijzer-fabrijk van den Heer *Firmstone* gesprongen, en wel met zulk een geweld, dat stukken ijzer, omtrent 1500 ponden zwaar, hooger dan den hoogen schoorsteen der fabrijk zijn opgeworpen en sommige daarvan eene vierde mijl ver zijn nedergekomen. De gloeijende steenen, die overal in het rond vlogen hebben ook eenen stal in brand gezet, die echter spoedig gebluscht is. De stoker is bij dit ongeluk om het leven gekomen.

— Onder andere meerder en minder zware verwoestingen, gedurende de laatste dagen hier te Lande weder door brand aangerigt, bekleedt de eerste plaats die van dertig huizen te Winsham, in Devonshire, welke laatstleden Zondag en Maandag door de vlammen vernield zijn. Beide deze kort op elkander gevolgde branden worden aan kwaadwilligheid toegeschreven.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 30. Augustus. Het gouvernement heeft van den maarschalk *Bugeaud* een rapport ontvangen van den 17. Augustus; hetzelve bevat bijzonderheden over het gevecht van den 14. dezer. Bij het aanbreken van den dag was de maarschalk over de rivier de Isly getrokken, zonder den vijand te ontmoeten. Hij was evenwel verzekerd, dat dezelve niet ver van evengenoemde rivier gelegerd was. Om 8 uur trokken onze kolonnen den tweeden arm van deze rivier over, en van de eerste hoogten bespeurden zij reeds het kamp der Marokkanen. In het midden van het kamp bevond zich de tent van den zoon des keizers. Kort hierop begon eene fusillade met eenige vijandelijke ruiters, die eenen doortogt bewaakten; dezelve werden echter weldra uit deze stelling verdreven. Op de hoogste kruin gekomen, deed de maarschalk met eenige stukken geschut de tenten van den zoon des sultans beschieten en bragt daardoor eene groote wanorde in het kamp te weeg. Dadelijk ontwikkelde zich de vijandelijke kavalerie met eene ongelooflijke snelheid, omsingelde de regter en linker vleugels van ons kleine leger, en strekte zich zelfs tot achter onze achterhoede uit. Hierop liet de gouverneur carrés vormen; de koelbloedigheid onzer soldaten evenaarde hunnen moed. De tirailleurs gingen plat [illegible] leggen, [illegible] afstands op de aanrukkende massa's kavalerie geschoten te hebben; door deze manoeuvre lieten zij dus het vuur der carrés vrij, welker kogels over hen heen vlogen. Het geschut werd vervolgens op de hoeken der carrés geplaatst, en onderhield een goed en onderhoudend vuur op den vijand, die in alle charges teruggeslagen werd. Eindelijk vloog deze ruiterij in alle rigtingen rondom onze carrés met eene onbegrijpelijke snelheid, meenende daardoor aan onze troepen schrik aan te jagen; doch naauwelijks was het bevel gegeven voorwaarts te marcheren of het vijandelijk leger was in tweën verdeeld. Onze troepen kwamen weldra in het groote kamp aan, alhoewel hetzelve door de Marokkaansche infanterie en kavallerie vereenigd voet voor voet werd verdedigd. Alle wederstand was echter nutteloos, en het geheele kamp, zelfs de tent van den zoon van *Abd-er-Rhaman*, viel in onze handen.

Terwijl de generaal *de Lamoricière* op den linker vleugel de zege behaalde, had er een duchtige aanval op onze flanken plaats. Eene decisive beweging van den generaal *Bedeau*, die den regter vleugel kommandeerde, dwong echter den vijand tot den terugtogt; dezelve liet op het slagveld 300 dooden.

De vijand deed daarop eene nieuwe poging, om het kamp te heroveren; maar de moed van onze infanterie en kavalerie scheen verdubbeld. De vijand werd op nieuw verslagen, en een uur gaans achtervolgd, tot dat de nederlaag volkomen was; om 12 uur ('s middags) was alles voor de Marokkanen verloren.

— Uit Tunis schrijft men van den 7. Augustus:

« Prins *Hendrik der Nederlanden*, die thans met zijn smaldeel, uit twee fregatten en eene brik bestaande, de onderscheidene punten aan de Afrikaansche kust van de Middellandsche Zee bezoekt, heeft zich te Tunis opgehouden, waar hij van de zijde van den Bey de hoffelijkste ontvangst heeft genoten. Den dag na zijne aankomst, heeft Z. K. H., van zijnen staf vergezeld, zich naar de bouwvallen van Carthago begeven, om het gedenkteeken te bezigtigen, hetwelk de Koning der Franschen, ter gedachtenis van een zijner voorvaderen, den heiligen *Lodewyk*, heeft opgerigt. De Fransche Consul-Generaal en Zaakgelastigde heeft aan den Prins een ontbijt in zijn nederig zomerverblijf, aan den voet van den berg *Lodewyk Filips* gelegen, aangeboden, welke uitnoodiging met veel beleefdheid is aangenomen. Gedurende de volgende dagen heeft de Prins al de merkwaardigheden in den omtrek van Tunis bezigtigd, en den 5. zich weder ingescheept."

— Men leest in den *Courier du Havre*.

Men zal zich herinneren, dat onlangs een Engelsche kok, aan boord van een Amerikaansch vaartuig, van Liverpool komende, in een twist met zijn kapitein, denzelven onderscheidene messteken had toegebragt, welke den onmiddelijken dood van dezen hadden ten gevolge gehad. Het schip had zijne reis niet vervolgd, maar keerde naar Liverpool terug, waar de moordenaar aan de justitie werd overgeleverd. De Jury heeft den beschuldigde schuldig verklaard aan manslag, maar aan verschoonbaren manslag, en buitendien gepleegd ter zake van zelfverdediging.

Wij moeten bij deze gelegenheid herinneren, dat de Amerikaansche kapitein, beschuldigd van den twist te hebben geprovoceerd, volgens de verklaringen der getuigen, dronken was; zij voegden er bij, dat hij dikwijls in dien staat verkeerde, als eene natuurlijke neiging tot sterkendrank hebbende. Een getuige, kapitein op een ander Amerikaansch schip, beweerde integendeel, dat gezegde kapitein een zeer matig man was, die slechts met moeite kon overgehaald worden, om het kleinste glaasje liqueur te gebruiken. De geneesheer die het lijk geopend heeft, bevestigde deze uitspraak, verklarende, dat uit het onderzoek van het ingewand van den verslagene dezelfs strenge soberheid bleek.

Hoe dit zij, de consul van de Vereenigde Staten heeft zich de zaak aangetrokken, en krachtens de bestaande tractaten, gevorderd, dat de moordenaar zou uitgeleverd worden ten einde in Amerika te regt te staan, aangezien de misdaad, waarvan hij beschuldigd werd, was gepleegd op zee, op den persoon van een Amerikaansch onderdaan, onder de Amerikaansche vlag, en bij gevolg op Amerikaansch grondgebied. Het geval is moeijelijk; *Kent*, de kok, is door eene jury vrijgesproken, en is van dat oogenblik af niet schuldig voor het Engelsch gouvernement, dat zich alleen heeft verbonden, om schuldigen uit te leveren.

— Een verschrikkelijke misdaad is in het kwartier du Faubourg-du-Temple gepleegd, en heeft II. Maandag tot de ongehoordste ontdekkingen aanleiding gegeven. Eenige zeelieden welke aan den oever van het kanaal St. Martin wandelden, ontwaarden een op de golvend drijvend lijk. Hetzelve uit het water gehaald hebbende, zagen zij dat het dat van een meisje van omstreeks twintig jaren oud was. Men dacht eerst aan een zelfsmoord, maar bij een naauwkeuriger beschouwing ontdekte men sporen van mishandeling. Onmiddelijk werden onderzoekingen in het werk gesteld, en hierbij het geen men vernam: « Vrouw *Mouceau*, waschvrouw, rue des Amandiers, had onder hare leerlingen een jong meisje van veertien jaren, welke belast was met de terugbezorging van het schoone goed aan de kalanten. Dit jonge meisje verleid zijnde door een werkman *N*.... genaamd, wonende rue St. Ambroise, maakte eenigen tijd daarna haren misslag bekend aan *Zoé Mouceau*, oud twintig jaren en dochter der waschvrouw. *Zoé*, verontwaardigd over hetgeen zij hoorde, onderrigtte de vader van het jonge meisje van de zaak, die zich naar den verleider begaf en dezen eene gevoelige kastijding toediende. *N*.... was woedend, toen hij vernam dat *Zoé Mouceau* de zaak aan het licht had gebragt en zwoer zich te zullen wreken.

« Ha! is het zoo met de zaak gesteld," zeide hij in tegenwoordigheid van verscheiden personen: « welnu, hij zal hetzelfde lot van de kleine ondergaan: dat zal haar leeren zwijgen."

Zaturdag den 18 Aug. begaf *N*.., zich bij vrouw *Mouceau*, die ook zijne waschvrouw was. « Ik moet morgen vroeg uit;" zeide hij, « en daar *Zoé* morgen toch voorbij moet komen, mogt zij mijn waschgoed brengen.

Zoé, die groot en sterk was, aarzelde niet om deze boodschap te verrigten, ondanks de bedreigingen welke *N*.... zich had laten ontvallen. Zij vertrok des anderen daags ten 9 ure met het linnengoed naar *N*... Sedert dat oogenblik heeft men haar niet weder gezien. Verscheiden dagen verliepen, ondertusschen dat de ouders haar te vergeefs zochten. Ziehier wat haar overkomen is:

Zondags morgens opende *N*... voor *Zoé* de deur en sloot ze ijlings weder digt; overtuigd dat geen der buren hem hooren konde, zeide hij tegen het jonge meisje dat hij zich wreken wilde en verlangde dat zij zich aan hem overgaf. *Zoé* weigerde dit en verdedigde zich; nu ontstond er eene vreeselijke worsteling. Na zich lang verdedigd te hebben, greep *Zoé*, als eene laatste poging de hand van haren moordenaar tusschen de tanden en beet hem zoo geweldig, dat zij er stukken uit scheurde. Maar reeds was *N*... zich geen meester meer: buiten zich zelven, wierp hij het jonge meisje op den grond, vermoordde haar, en koelde zijne helsche lust op het ontzielde slagtoffer; vervolgens ging hij uit, en bragt den avond op een publiek bal door.

Des nachts trad de moordenaar zijne woning weder binnen, nam het lijk op zijne schouders en wierp het in het kanaal. Gelijk wij boven medegedeeld, heeft men aldaar het ligchaam gevonden.

N...., die gisteren gearresteerd is, heeft, zegt men, de omstandigste bekentenis afgelegd.

— Daar wij tegenwoordig zoo veel met de Heeren Marokkanen hebben uit te staan, zal het wel niet ongepast worden geacht, zoo wij van tijd tot tijd het een en ander mededeelen, hetwelk ons met hun zonderling karakter gemeenzaam kan maken. Zie hier den voor het oogenblik een zonderig voorbeeld.

Een Mauritaan van het dorp van Charf had, uit minnenijd een zijner landgenooten, op de markt van Tanger door een pistoolschot vermoord. De broeder van den vermoorde reisde oogenblikkelijk naar Mequinez, waar de Sultan zich bevond en eischte het leven des moordenaars. De Sultan leende aandachtig het oor aan de voordragt der zaak, erkende de billijkheid van den eisch, liet den klager voor zich brengen en gaf het volgende vonnis.

« Wij staan u toe, aan den moordenaar uws broeders het leven te benemen, met hetzelfde doodelijke werktuig, hetwelk tot zijne vermoording heeft gediend, op dezelfde plaats en op hetzelfde uur van den dag. — Maar, waarom zou men ook u naar iemands leven zien staan? Neem veeleer den bloedprijs, zoo als zulks onder ware geloovigen wettelijk is; ik sta u borg voor de rigtige uitbetaling, die u uit onze handen zal geworden en het bedrag zal op twee honderd Mitzakels worden gesteld."

Het antwoord des klagers was: « Zal dat geld mij mijnen broeder dan terug koopen?"

« Ga uwen eigen weg, hervatte de Sultan. Wij hebben u verstaan en begrepen. Onze lastbrief zal u door onzen vizier worden uitgereikt."

De man keerde naar Tanger terug en vertoonde het doodvonnis aan den gouverneur.

Denzelfden dag der week, op hetzelfde uur des dags, waarop de moord had plaats gehad, werd de moordenaar uit de gevangenis naar de markt geleid en liet men hem plaats nemen op den eigen plek, waar zijn slagtoffer gevallen was; de menigte stroomde van alle kanten bijeen, om ook hem, op zijne beurt, te zien sterven.

Het pistool werd aan den broeder des verslagenen ter hand gesteld. Hij laadde het, liep op den veroordeelde toe en in eenen kring om hem heen blijvende loopen, riep hij:

« Voor het oog van God en van de menschen, bezweer ik u, mij opregtelijk te antwoorden: hebt gij mijnen broeder gedood?"

« Ik heb hem gedood, was het antwoord van den schuldige."

Nu treedt er van uit de menigte een man te voren, en spreekt den beleedigde aldus aan: — « Weigert den bloedprijs niet, ik beloof u nog honderd dukaten daar te boven; zij, die hier verzameld zijn, zullen u die van harte geven."

« Dit zijn slechts ijdele woorden," antwoordt de wraakoefenaar; nogmaals wandelt hij om den veroordeelde heen, en nogmaals doet hij hem zijne vorige vraag, waarop ook weder het vorig antwoord volgt. — Eene tweede bod belooft hem twee honderd dukaten boven den bloedprijs; maar steeds rondom den moordenaar blijvende loopen, roept hij dezen eindelijk toe: « Doe uwe laatste geloofsbelijdenis, want ik ga u het leven benemen."

« God is God en *Mahomet* is zijn profeet," roept de veroordeelde en naauwelijks heeft hij deze woorden geuit of het pistoolschot wordt gelost. De tromp van hetzelve was tegen de ruggengraat gezet, op den eigen plek, waar hij, wiens moord geboet moest worden, getroffen was geweest. De ongelukkige stortte doodelijk gewond ter neder, maar had evenwel nog twee of drie uren te lijden, eer hij den adem uitblies.

NEDERLANDEN.

'sGRAVENHAGE, den 30. Augustus. Het heeft Z. M. den Koning behaagd, de volgende hoofd-officieren van het Nederlandsche leger aan te wijzen, die de te houden krijgsbewegingen in het kamp van Metz, welke den 15. September zullen plaats hebben, zullen bijwonen. Deze officieren zijn: de kolonel der dragonders *Storm de Grave*; de Baron *Forstner van Dambenoy*, luit.-kolonel bij den generalen staf; de luitenant-kolonel *Delecourt*, kommandant van het regement rijdende artillerie; en de majoor *van Geen*, van het regement grenadiers en jagers. Men verwacht te Metz den hertog *van Saksen-Weimar* en zijnen zoon.

— Men verneemt, dat er bij den Raad van State op dit oogenblik onderscheiden ontwerpen van belangrijke wetten aanhangig zijn, die aan de Staten-Generaal in hunne aanstaande zitting ter overweging zullen worden aangeboden. Daartoe behoort, zegt men, onder anderen eene nieuwe wet op het stuk der schutterij.

STAPHORST, den 29. Augustus. De toestand van den landman alhier verergert van dag tot dag, zijne hoop is verijdeld, door de regen van ll. Zondag zijn de bouwakkers zoodanig met water beloopen, dat de veldgewassen plas staan en een snel verderf te gemoet gaan, op vele plaatsen rollen de golven over de akkers — de keerdammen van deze polder, de Noordwal der Dedemsvaart en de stuw langs het Meppelerdiep zijn aan 't overloopen, zoodat de hooi- en weilanden van deze uitgestrekte polder eene oppervlakte van eenige duizende bunders, eene baren zee gelijk zijn — treurig ook voor den veenman die thans zijn turf aan het water ten prooi moet overlaten; hadden de keerdammen waartoe tot instandhouding zoo veel moet worden opgeofferd een beter capaciteit mogen hebben, gemis dezelve zouden niet bezweken zijn; — dat men toch deze arme gemeente niet aan haar eigen lot overlate.

LEEUWARDEN, den 30. Augustus. Heden morgen is hier eenen brutalen diefstal gepleegd. In de herberg *het roodhert* is des morgens om half tien door braak geopend, de in den muur bevestigde gesloten geldkast van een der Heeren boterkoopers, en daaruit weggenomen de aanmerkelijke som van ruim tweeduizend zeshonderd guldens, in zilvergeld. Men is er nog niet in geslaagd den schuldige op het spoor te komen.

GEMENGDE BERIGTEN.

Te Lissabon staat eene krisis uit te barsten. — Het Grieksche ministerie ligt in duigen; Athene is rustig. — In een publiek lokaal te Amsterdam heeft een fatsoenlijk gekleed heer veel beweging gemaakt over het vermeend stelen van zijn gouden horologie, 't welk tusschen zijne kleederen zat; is daarna stil afgedropen. — Mozes en Abraham, oude boezemvrienden, hebben elkander te Amsterdam eens duchtig afgeklopt. — Ook is het wonder van verdraagzaamheid aldaar gearriveerd. — De beurs van Parijs is koortsig. — De Fransche ministers zijn alle op hun post uitgezonderd den maarschalk Soult. — Z. M. Willem II wordt den 3 dezer te 's Hage terug verwacht. — De Geïllustreerde Courant N°. 9 biedt den heer H. van Weeden, te 's Hage, een distelplantje aan, dat moeijelijk te verduwen zal zijn. — O'Connell verlangt dat de Ieren zich zullen verbinden om geen drank en tabak te gebruiken. — Een valsche dubbeltjesmaker is tot drie jaren correctioneele gevangenisstraf veroordeeld. — Een pakje met processtukken aan jonkheer van der Heim is vermist, 70 gulden belooning voor den terugbezorger. — Een jonge heer zoekt een jonge dame met niet minder dan 3000 gulden behehd. — De Wed. Andriessen te Haarlem heeft vrijwillig f 12,50 in 's lands schatkist gestort. (Staatsk.) — Niettemin spreekt men nog van een aanstaand te kort. — Vrijgesproken een jufvr., beschuldigd haar man te hebben verbrand. — Gevraagd een apothekersbediende die geen vleesch lust en heel vlug is ter been.

MENGELINGEN.

De Russische Marine.

De Russische Marine, door PETER I. geschapen, heeft na zijnen dood nooit beantwoord aan de verwachtingen, welke men toenmaals van haar koesterde; derzelver kindschheid was het luisterrijkst tijdperk van haar bestaan. Nooit waren de vloten van dit rijk, in latere tijden zoo geducht als toenmaals; en men kan zelfs zeggen, dat in onze dagen de Russische zeemagt zoodanig ontaard is, dat zij bijna de slechtste is van geheel Europa. Wel telt zij ongeveer 50 liniescheepen, bemand met 50,000 gewapende mannen; doch die schepen, wier bemanning uit eigentlijke Russen bestaat, manoevreren niet veel beter dan de Chineesche Jonken.

Daarenboven zijn twee derde der schepen in de Baltische zee niet in staat zee te bouwen; doch al liet men dezelve herstellen of door anderen vervangen, dan bleef toch altijd het gebrek aan eene goede bemanning bestaan, dat niet zoo ligt kan verbeterd worden. Tot het kweeken van goede matrozen toch wordt eene handelsmarine, eene uitgebreide vrijheid van handelsverkeer vereischt, en deze was in Rusland nooit te vinden.

De opvolgers van PETER, geene zeelieden zijnde als hij, konden nooit begrijpen, dat een Czaar geene marine bij ukase kan scheppen. Zij verwaarloosden daarom hunne koopvaardijvaart, die de groote school voor hunne vloot moest zijn, vergenoegden zich met fraaije schepen te bouwen, welke zij met soldaten bemanden en onder kommando van vreemde officieren stelden.

De voornaamste hinderpaal, welke het vormen van goede zeelieden in Rusland altijd in den weg gestaan heeft en staan zal, is het lijfeigenschap. In Rusland verkeert de klasse der werklieden en boeren bijna algemeen in een staat van slavernij; de lijfeigene mag het land niet verlaten zonder toestemming van zijn meester, en deze durft hem niet uit het oog verliezen. Men heeft de nadeelen van zulk een staat van zaken wel ingezien; doch het gouvernement, dat meer belang stelt in het weren van nieuwere denkbeelden dan in den slechten toestand der vloot, wacht zich wel van dit kwaad te verhelpen en belet zoo veel mogelijk elke aanraking van deszelfs onderdanen met vreemden. Van daar, dat men in de geheele baltische zee geen Russisch matroos op een koopvaardijschip vindt; die weinige vaartuigen, welke zich met den handel bezig houden, zijn bij uitsluiting met Finnen, Duitschers, Deenen en Zweden bemand. Er bestaat wel eene wet, die beveelt dat elk schip, varende onder Russische vlag, een Russischen kapitein zal hebben, doch men ontduikt deze wet gemakkelijk, door op zulk een vaartuig, voor de leus iemand als kapitein aan te stellen, b. v. een boer, die soms den voorsteven niet van den achtersteven weet te onderscheiden. Zoo iemand ontvangt maandelijks eene geringe gage en heeft niets te doen, zoodra het schip buiten de haven is. Dan neemt een Finlander of een ander vreemdeling het kommando over, en het is niets zeldzaams, onzen naam-kapitein dan de bescheidene functie van kok te zien waarnemen. De matrozen op de Russische oorlogschepen worden, even als de soldaten in de armée, door recrutering onder de landlieden voltallig gehouden. Daar de schepen in de baltische zee, uit hoofde van het ijs, gedurende de helft van het jaar werkeloos leggen, en gedurende eenige maanden in de zwarte zee uit hoofde van de stormen, die daar op zekere tijden woeden, zijn de manschappen beurtelings matroos en soldaat; hunne organisatie, hunne discipline, hun uniform, alles, is militair. Hunne kleeding bestaat in eene soort van jas, die naauw om den hals en om den middel sluit, laarzen en eene lompe shakot van gevernist leder, die veel overeenkomst heeft met een brandemmer, en des noods als zoodanig worden gebruikt. Van de 50,000 matrozen, die over de Russische vloot verdeeld zijn, zijn 30,000 gestationeerd op de baltische zee en 20,000 op de zwarte zee. Het voorkomen der laatstgenoemden, meerendeels het uitschot van de ligtingen voor de armée, is zoo ellendig als lomp. Daar zij slechts nu en dan in zee steken komen zij de zeeziekte zelden geheel te boven; en daar het zenden van schepen naar meer verwijderde wateren groote kosten veroorzaakt, laat men hen kruissen langs de kusten van de golf van Finland, tusschen Kroonstad en Reval, waar zij, als de lucht helder is, het strand nooit uit het oog verliezen. Als zij niet te kampen hebben met slecht weder, manoevreren zij redelijk wel; hunne onwetendheid en lompheid mogen een glimlach afpersen, maar de goede orde en discipline blijft bewaard. Als echter nu of dan eens een storm opsteekt, is het ook daarmede gedaan. De officieren, gevoelende dat zij niet op hunne plaats zijn, geven doorgaans het bestuur van het schip over aan sommigen van de oudste zeelieden aan boord; want doorgaans vindt men onder deze klasse ten minste eenige praktische kennis van de zeevaart, welke veelal bij een etat-major geheel ontbreekt. Onder het oog van deze officieren, kort te voren nog trotsch en brutaal, nu echter vriendelijk en bescheiden, zijn alle sporen van tucht verdwenen; alles praat te gelijk en elk gevoelt zich geregtigd, om raad geven. Slechts een paar schepen welligt maken op dezen algemeenen regel eene uitzondering.

Zij, die gelegenheid gehad hebben russische schepen, in eene vreemde haven van nabij te zien, zullen zelden een hoog denkbeeld van hunne wezentlijke sterkte krijgen; maar wat bijna niemand weet, is, dat zij de bloem der geheele russische marine, de uitgelezenste equipages gezien hebben, bestemd, om den vreemdeling een zoo hoog mogelijk denkbeeld te geven van den staat der russische vloten. Een gedeelte der matrozen van de baltische vloot bestaat uit de garde-marine, welke grootendeels uit Joden bestaat, die in Rusland tot de militaire dienst verpligt zijn, en tot de beste matrozen behooren. De kinderen Israëls, door NAPOLEON en NICOLAAS tot soldaten gemaakt, deugen niet veel op het vlakke veld; maar op zee gedragen zij zich over het algemeen moedig en vastberaden. Bewijst dit niet, in het voorbijgaan gezegd, dat alleen het gemis van alle belangstelling in de zaak, waarvoor zij hun leven moeten wagen, den Israëliet elke gelegenheid doet aangrijpen, om het gevaar te vermijden? Daar echter waar hij weet, dat hem alle mogelijkheid van te ontkomen benomen is, toont hij, dat hem noch tegenwoordigheid van geest noch moed ontbreekt. Men heeft dan ook van lieverlede de Joden uit de armée tot de zeedienst doen overgaan; want de Keizer, of zelf tegen hen vooringenomen, of onder den invloed van de vooroordeelen van anderen, bemint hen niet. Men herinnert zich nog zeker geval, dat plaats had, toen nog velen van hun onder de garde dienden. Een hunner ongelukkigen namelijk stond op zekeren dag als schildwacht aan eene der deuren van het winterpaleis; het was op het Paaschfeest. Op dit feest wil het gebruik, dat alle Russen, van den Keizer af tot aan den Mugik, elk die hen tegenkomt, omhelzen, onder het uitspreken der woorden: »Broeder! Christus is opgestaan!" De Keizer, het paleis uittredende, omhelsde volgens gebruik den schildwacht, dien hij aan de poort vond, te gelijk bovengenoemde woorden uitsprekende; doch de Jood, in plaats van het gewone antwoord te geven, riep met luide stem: »Dat is niet waar!"

(Vervolg hierna.)

VONKEN, TER VERWARMING VAN GEEST EN HART.

De Leugenaar bemint zoo sterk de waarheid, dat hij dezelve aan anderen naauwelijks gunt.

Waarde is de bevalligheid van het groote; Bevalligheid de waarde van het kleine.

De beste gade, welke men kiezen kan, is die vrouw, welke als zij een man was onze vriend zoude zijn, zoude dan de keus niet eerder zwaarder dan ligter worden?

Er zijn vele vrouwen, welke alles wat zij doen voor onverschillig houden, alleen, op grond, dat zij het doen.

De vrouwen beminnen bijzonder zulke geesten, welke schoone ligchamen hebben; en, schoone oogen gelden bij haar voor schoone zielen.

Waar Berekening en Eigenbaat ophouden, daar begint de liefde; van hier dat zij zeer zelden een begin heeft.

Wees nuttig, dan zal het u nimmer bezwaren, wanneer gij niet gelukkig zijt.

Waar velen *Hoogheid* in de wereld zeggen, is dikwijls *Holheid*, juister gezegd.

Het *ik* der menschen kent geene verbuiging, weet niets van gij, hij, wij, gijl. zij. *Ik* blijft bij hen onveranderlijk.

Wat gij zijn wilt, wees dat goed. Dit geldt zelfs voor den dommen; want de volslagen domme gaat gewoonlijk onopgemerkt door dit leven.

Hoewel men in den regel de menschen beschuldigt, dat zij hunne zwakke zijde niet kennen, zoo zijn er evenwel zeer weinige, welke het bewustzijn van hunne sterkte hebben. Het gaat hun gelijk den bezitter van een bergwerk, die niet wist, dat in hetzelve een goud ader verborgen was.

Wanneer iemand alle zijne gevoelens, welke hij van af zijne jeugd, tot aan zijnen ouderdom, opvolgende, over liefde, politiek, godsdienst; wetenschappen enz. gehad heeft, wilde verzamelen, hoeveel wederspraak zoude daarin niet te vinden zijn.

Er zijn menschen, welke met meer zorg, hunne wijsheid, dan hunne dwaasheid verbergen.

De ongelukkige alleen, erkent de magt van het geluk, de gelukkigen schrijven hunne gevolgen toe aan hunne eigene kloekheid en verdiensten.

Heden ten dage hebben wij genoeg godsdienst om elkander te haten; maar te weinig om elkander lief te hebben.

Wanneer wij iets wenschen of om iets verzoeken, dan zien wij alleen de goede zijde van de zaak welke wij begeeren, doch wanneer wij het bezitten, alleen zijne slechte zijde.

Wanneer een waar Genie in de wereld verschijnt, dan zult gij hem daardoor erkennen, dat de domkoppen zich tegen hem verbinden.

Het latere deel des levens van eenen wijze besteedt hij, om de zotheden, vooroordeelen en valsche beschouwingen af te leggen; welke hij in zijne vroegere jeugd zich had aangewend.

Zeer dikwijls werpt men mannen van kracht en karakter voor, dat hun toon in de gezelschappen te beslissend en te stellig is. Hij evenwel, die als man weet te handelen, schaamt zich om als een sukkel te spreken, wanneer hij spreken moet. — In 't algemeen weet hij, dat het beter is voor zulke lieden, welke dit doen te zwijgen, als te spreken, om, dat hij meesten tijds toch niet goed begrepen wordt.

Zeldzaam is het, dat men een kophanger kan zijn en ten gelijken tijde de neus hoog dragen. Zoodanige menschen zijn er evenwel thans vele.

Advertentien.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 3. September. Sedert den 31. Augustus zijn alhier ter reede gekomen. Voor Antwerpen bestemd:

Loitij, E. G. Douham, New-York, stukgoed; Urania, G. Beekmans, Riga, hennipzaad, Tronderen, J. H. Keen, Drontheim, traan en visch; Gebina, H. B. Walker, Christiaansand, stokvisch; Clara Catharina, H. H. Bilts, Bergen, traan; Momentana, P. Tagelina, Riga, hout; de Argo, H. Leuger, St. Petersburg, stukgoed.

Voor Brussel bestemd:

Amalia, G. G. Ufen, Bergen, stokvisch.

Voor Dendermonde bestemd:

Wilhelmina, H. H. Mennen, Bergen, stokvisch.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

De drie Gezusters, F. J. de Boer, Frederika, P. Markwardt, Dantzich, beide ballast; Barbara, H. Abrams, Riga, steenkolen.

Van Gend gezeild:

Margaretha, K. J. Scholtens, Hamburg, suiker.

Van Brussel gezeild:

Johannes, J. Schooff, Ostende, ballast.

Van Vlissingen gezeild:

De Arend, L. P. Quinville, de Arend, P. Gaston, beide Rouaan, ballast.

Te Vlissingen, bij A. W. VAN PEREN.